

Ανώτατη παιδεία. Πώς φτάσαμε στο αδιέξοδο

Αφού μελετήσετε το κείμενο «Ανώτατη παιδεία. Πώς φτάσαμε στο αδιέξοδο» να απαντήσετε στις ακόλουθες ερωτήσεις.

Από το Σχολικό Βιβλίο

Σελίδες 24 - 27

Το κείμενο χωρίζεται σε δύο βασικά μέρη.

Α' Μέρος § 1 - 4

Β' Μέρος § 5 - 14

- 1 Στο α' μέρος του άρθρου προσέξτε τον τρόπο με τον οποίο ο συγγραφέας παρουσιάζει, ερμηνεύει και σχολιάζει τα τεκμήρια που χρησιμοποιεί, για να υποστηρίξει την άποψή του. Ποια είναι γενικά η γνώμη σας για την ευρύτατη χρήση των στατιστικών στοιχείων ως τεκμηρίων; Πιστεύετε ότι είναι αξιόπιστα κάθε φορά τα αποτελέσματά τους;

Με τα στατιστικά στοιχεία ο συγγραφέας στηρίζει τα επιχειρήματά του. Η μεγάλη όμως χρήση τους ίσως κουράσει τον αναγνώστη, ενώ δεν έχουν όλα εγκυρότητα και αξιοπιστία.

- 2 Στην § 5 του άρθρου, ο συγγραφέας αναφερόμενος στα αίτια του προβλήματος σημειώνει ότι **"θα προσπαθήσει να τα σκιαγραφήσει"**. Πώς εξηγείτε τη στάση αυτή του συγγραφέα; Γιατί δεν υποστηρίζει με απόλυτη βεβαιότητα τη γνώμη του, αφού στηρίζεται σε αναμφισβήτητα δεδομένα;

Γιατί ο αρθρογράφος διαδέτει στοιχεία στατιστικά που είναι αναμφισβήτητα, αλλά αναφέρονται μόνον στο παρόν και στο πρόσφατο παρελθόν. Εξάλλου και ο ίδιος σαν επιστήμονας αποφεύγει την απόλυτη βεβαιότητα.

- 3 § 13 **"Η διάκριση μεταξύ χειρωνακτικής και μη χειρωνακτικής εργασίας είναι, γενικά, σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες, το σαφέστερο τεκμήριο της κοινωνικής θέσης"**. Να αναπτύξετε την παραπάνω φράση σε μια παράγραφο περίπου 100 λέξεων.

Η διάκριση σε χειρωνακτικές εργασίες και μη θεωρείται βασική προϋπόθεση για την κοινωνική θέση του ατόμου. Πάντοτε ο χειρωνακτικός δεν είχε τα προνόμια των άλλων (μισθό υψηλό, ιδιοκτησία, διευθυντική θέση). Αυτό ήταν ιδιαίτερα εμφανές κατά την ανάπτυξη του καπιταλισμού. Σήμερα με την εισβολή της τεχνολογίας η κατάσταση έχει αλλάξει και οι διακρίσεις αυτές δεν είναι πλέον τόσο σαφείς. Βέβαια το κοινωνικό κύρος όσων δεν έχουν χειρωνακτικό επάγγελμα αλλά υψηλές θέσεις πιστοποιημένες με μορφωτικούς τίτλους παραμένει..

Να εντοπίσετε:

α το πρόβλημα που απασχολεί το συγγραφέα

γ τη θέση του

με ποιο τρόπο η ανώτατη παιδεία μας κατέληξε σε χαμηλή ποιότητα και γιγαντισμό

η ανώτατη εκπαίδευση ακολούθησε την πορεία της ελληνικής κοινωνίας. Οι πτυχιούχοι του Παν/μιου δεν έπαιρναν μόνον διπλώματα αλλά και τίτλους για μια σπουδαία κοινωνική σταδιοδρομία. Ο νεοέλληνας ήθελε να γίνει Ευρωπαίος αστός, δημόσιος υπάλληλος, εργαζόμενος μη χειρωνακτικά. Αυτός ακριβώς ήταν ο στόχος της ανώτατης παιδείας και όχι ο σωστός, δηλαδή η δημιουργία της επιστήμης και η εκπαίδευση επιστημόνων. Οι αδυναμίες της παν/μιακής εκπαίδευσης οφείλονται σε αυτά τα 2 αίτια και δεν θα εξαλειφθούν αν δεν αντιμετωπισθούν μαζί.

β τα επιχειρήματα και τα τεκμήριά του

Για να ενισχύσει τις απόψεις του παραθέτει πίνακες, μελέτες πορίσματα και σύνολο στατιστικών στοιχείων για να αποδείξει τις λίγες κρατικές δαπάνες για την παιδεία, τη μεγάλη ζήτηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στη χώρα μας και τη δημοσιοϋπαλληλική αποκατάσταση των πτυχιούχων. Γενικά μετά το τέλος της τουρκοκρατίας ο Νεοέλληνας ήθελε να γίνει από χωρικός αστός και από Ανατολίτης Ευρωπαίος. Μόνος τρόπος για να επιτευχθεί αυτό ήταν η μόρφωση, «τα γράμματα». Το Παν/μιο έδινε κυρίως τίτλους για κοινωνική εξέλιξη και όχι μόνο επαγγελματικά διπλώματα.

δ το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει στον επίλογο

η ελληνική κοινωνία και η ανώτατη εκπαίδευση αναπαράγουν τα ίδια προβλήματα.

- 5** Το άρθρο του Γ. Μ. Σηφάκη γράφτηκε το 1987. Νομίζετε πως ισχύουν και σήμερα όσα υποστηρίζει ο συγγραφέας στο απόσπασμα [§ 14] *"Βραδέως αλλά ασφαλώς... ελευθέρια επαγγέλματα"*;

Μερικές από τις διαπιστώσεις του συγγραφέα ισχύουν ακόμη, ενώ άλλες όχι. Μια από αυτές είναι πως το πανεπιστημιακό πτυχίο προσφέρει επαγγελματική αποκατάσταση (σήμερα αυτό τελείως ανέφικτο), ενώ λίγοι σχετικά μπορούν να εισαχθούν στο δημόσιο.